

ALEX
SCHULMAN
GARA
MALMA

Traducere din suedeză și note de
ANDREEA CALEMAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

ALEX SCHULMAN
MALMA STATION
Copyright © Alex Schulman 2022
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2024,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHULMAN, ALEX
Gara Malma / Alex Schulman;
trad. din suedeză și note de Andreea Caleman. –
București: Humanitas Fiction, 2024
ISBN 978-606-097-397-3
I. Caleman, Andreea (trad.; note)
821.113.6

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723/684 194

*Oh no love! you're not alone
You're watching yourself but you're too unfair
You got your head all tangled up but if I could
only make you care
Oh no love! you're not alone.*

Rock'n'roll Suicide – David Bowie

Capitolul 1

HARRIET

Stă pe peron, în umbra tatălui, și îl urmărește mișcându-și ochii spre soarele jos al dimineții. Așteaptă. Caută semne de iritare în privirea și mișcările lui. Aștăzi e cu atât mai atentă, fiindcă de dragul ei fac călătoria asta și se simte îndatorată. De dragul ei e tata acum acolo, așa că nu se plânge că e cald, că e devreme, nu se plânge că trenul întârzie. Ea e responsabilă pentru tot ce va trebui să îndure el de-acum înainte, iar el e tăcut și imposibil de citit.

Asfaltul fierbinte îi încălzește tălpile prin pantofi. Harriet e îmbrăcată complet în negru, că așa se merge la înmormântări. Pe umăr ține geanta cu aparatul de fotografiat al tatei. Nu o lasă jos. Nici măcar când aude că trenul are întârziere și că s-ar putea să fie nevoiți să mai aștepte o vreme nu o pune jos. În geantă sunt obiective care valorează mii de coroane. Știe că sunt importante pentru tata. Știe și că își duce viitorul pe umăr, fiindcă, într-o bună zi, va moșteni tot și, de fiecare dată când tata i-o spune, e ca și cum i-ar pune o

greutate pe umeri. Tata își curăță echipamentul de fotografiat o dată pe săptămână și de fiecare dată o pune pe Harriet să se uite. Stau așezați sub lumina galben-portocalie din bucătărie și tata aliniaza obiectivele pe masă. Uneori îi întinde vreunul lui Harriet. „Ia uită-te la băiatu’ ăsta!“, zice el. Iar ea cântărește obiectivul în mână – e masiv și greu, o trage spre podea. „Și la ăsta!“, mai zice tata și îi întinde un altul. „Ia uite ce băiat!“ Tata numește adesea diverse lucruri „băieți“. Mai ales pe cele pe care el le-a cumpărat și de care are grijă. Dar nu doar lucruri. De pildă, când vede o căprioară poate opri brusc mașina și spune: „Ia uite băiatu’!“ Un copac prăbușit în pădure poate fi și el un „băiat“, dacă e un copac mare. Dar e mai mult vorba despre obiecte – nu doar ale lui, e generos, admiră și lucrurile altora. În mașină fluieră când nimerește în spatele unui Porsche: „Tii, ce mai băiat!“ Îi place când tata zice așa, îi place de el atunci.

Poate tata ar vrea să se așeze undeva? Caută cu privirea, dar băncile sunt deja ocupate. Oamenii așezați arată caraghios, un șir de gâturi întinse, căutând neli-niștiți vreun semn că se apropie trenul care nu mai vine odată. Un impieगत de mișcare trece grăbit pe peron, cineva îl întreabă ce se întâmplă și bărbatul arată spre șine, de parcă răspunsul s-ar afla acolo, undeva departe, iar el tocmai se duce să-l afle. Apoi, brusc, forfotă febrilă când o voce anunță sosirea trenului, toată lumea se grăbește de parcă ar fi siguri că trenul o să stea în stație doar foarte puțin. Dar tata nu

se grăbește. Nu se grăbește niciodată. E ceva în felul în care se mișcă, e ca și cum ar face totul cu încetinitorul. Nimic din senin, nimic spontan. Lui Harriet i se pare că toate mișcărilor lui sunt gândite dinainte. Uneori își imaginează că tata hotărăște încă de dimineață exact cum se va mișca în timpul zilei, de la micul-dejun și până seara, apoi execută mișcărilor întocmai cum le-a gândit. Poate că tocmai de-asta nu-și arată niciodată sentimentele – fiindcă nimic nu-l poate surprinde, nu e niciodată pus în încercătură. Se uită la cei care se grăbesc spre vagoanele lor, îi lasă să se precipite și, în cele din urmă, se îndreaptă și el agale spre tren, iar ea îl urmează. În vagon e la fel de cald ca afară. Harriet înaintează pe culoar, uitându-se la oamenii așezați în compartimente, incomodați de propriile trupuri.

Se așază vizavi de el, la fereastră. Cu un gest, tata îi face semn că vrea geanta. I-o întinde. Se uită pe geam la peronul în sfârșit golit de lume. Zgomotele din jur sunt mai aproape – ziare se deschid fășâind, o doză cu suc acidulat fâșâie scurt, discuții încep să se lege, frânturi de conversații. Odată ce începe să asculte, Harriet nu mai poate ignora vocile, îngânările slabe ce se adună în melodii, în istorii de viață. Cei mai mulți par triști și apăsăți de o greutate inexplicabilă. Îi e tot timpul teamă să nu o ia cineva la rost: „De ce tragi cu urechea?”

N-are voie să tragă cu urechea.

Își aduce aminte seara aceea, acum doi ani, când ea și sora ei se pregăteau să se culce. Dormitorul era

perete în perete cu bucătăria, unde mama și tata stăteau de vorbă. Auzea fiecare cuvânt cât se poate de clar. Era aproape ciudat. Oare peretele dintre bucătărie și dormitorul lor amplifică sunetele, de fapt? Așa trebuie să fi fost, căci era ca și cum ar fi fost cu ei acolo. Auzea oftaturile, scârțâitul scaunelor, frigiderul care torcea surd și care a tăcut când tata l-a deschis. A zăbovit cam mult căutând cu privirea pe rafturi. Mamei nu-i plăcea când țineau ușa frigiderului deschisă, nu-i plăcea îndolența – „Hotărăște-te odată!“ – și o îngrijorau și cheltuielile casei. I se năzărise că ușa deschisă a frigiderului era cauza facturilor de electricitate mari. Așa că se întâmpla să țipe la ei: „Nu mai lâncezi! Închide ușa!“ Dar în seara aceea tata a ținut ușa deschisă, cântărind alegerile aliniat în frigider, fără ca mama să spună ceva.

Asta i-a atras atenția lui Harriet, ceva era în neregulă. Foșnet de hârtie, tata a scos niște șuncă, apoi a pus ceva mai greu pe masă, poate pachetul cu unt? A deschis congelatorul să ia cuburi de gheață. Tata bea lapte cu gheață, așa obișnuiește. Zgomote ascuțite și zdrăngănit de tacâmuri în sertar, ca și cum cineva scormonea într-un cuțăr cu aur. A auzit-o pe mama aprinzând lumânările pe masă, apoi așezând farfuriile. S-a lăsat tăcerea între ei și a durat mult, iar Harriet asculta întinsă în pat zgomotele ce nu prevesteau nimic bun. Mama și tata s-au așezat la masă unul în fața celuilalt, la fereastră.

— Cum facem? a zis mama.

Tata n-a răspuns. Ce se întâmpla de partea cealaltă a peretelui?

— Vrei? a întrebat el.

— Mulțumesc, a răspuns mama.

Cordialitatea dintre ei. Vocile lor blânde între îmbrăcături. Atenția, bunăvoința aproape exagerată – „Vrei ceva de băut? Aduc eu!“ Părea că se înțelegea mai bine decât oricând.

— Bănuiesc că te muți la el, a zis tata.

— Da, a răspuns mama. Are spațiu, e loc pentru copii și la el.

— Nu le iei pe amândouă.

— Nu, a răspuns mama. Eu zic s-o iau eu pe Amelia, și tu pe Harriet.

Tata a râs scurt.

— Eu zic să facem invers, a spus el.

— O vrei pe Amelia? a întrebat mama.

— Da.

Apoi au tăcut din nou, mestecându-și sendvișurile. Un pahar umplut din nou.

— Eu și Amelia suntem apropiate, a zis mama. Și ne leagă și călăritul.

— Și eu.

— Tu nu călărești!

— Nu, dar și noi suntem apropiați, eu și Amelia.

— De ce nu vrei s-o iei pe Harriet? a întrebat mama.

— Tu de ce nu vrei s-o iei?

— Eu am întrebat prima! a zis mama.

În pat, Harriet a clipit des cu privirea în tavan.

— Știi foarte bine de ce, a spus tata.

A luat o înghițitură din paharul cu lapte.

— Mi se pare complicat cu Harriet. Nu prea suntem pe aceeași lungime de undă.

Patul lui Harriet era îngust, dar rama de lemn avea marginile înalte, ca un sicriu fără capac. Ploaia se oprise, furtuna se îndepărtase, vântul nu mai zgâlțâia coroanele copacilor în parcul din fața blocului. Nu mai auzea nimic, decât pe părinții ei mâncând în bucătărie și discuția lor potolită.

Nu prea sunt pe aceeași lungime de undă...

Mai târziu i s-a părut că asta sună atât de vag, atât de greu de apucat de undeva. Cum să facă să fie mai bine? Voia să fie pe aceeași lungime de undă cu tata, dar nu înțelegea cum să se poarte.

S-a întors spre sora ei.

— Amelia, a șoptit ea. Ai auzit?

Sora nu i-a răspuns, dar în semiîntunerice Harriet a văzut că era trează. Stătea întinsă pe spate, cu privirea în tavan.

— Amelia!

— Vorbesc prostii, i-a șoptit ea. Nu-i asculta!

Părinții n-au mai vorbit despre asta în seara aceea, au continuat, poate, discuția în altă parte. Dar câteva zile mai târziu, într-o după-amiază, le-au chemat pe rând în bucătărie. Mama a deschis o doză de Coca-Cola și i-a dat o lui Harriet, deși nu era sâmbătă. Sucul era cald și bulele au gădilat-o în gâtlee când a

băut. Părinții zâmbeau ciudat. Se despărțeau, a zis mama și, întrucât urmau să locuiască atât de departe unul de celălalt, era mai bine să despărț și copiii. Așa că Harriet avea să stea cu tata, iar Amelia cu mama. Harriet a așteptat ca tata să spună ceva, dar el n-a zis nimic. L-a privit cu coada ochiului, i-a văzut chipul lipsit de expresie și atunci i s-a făcut milă de tata, fiindcă lucrurile n-au ieșit cum și-a dorit el.

Stau față în față pe locurile de la fereastră și tata ridică tot timpul privirea peste capul ei, nu pierde din ochi ușa vagonului. Știe ce urmărește tata și e pregătită, au exersat cu grijă înainte – când îi dă el semnalul, trebuie să fie rapizi. Tata deschide geanta așezată pe genunchi, cu privirea încă ațintită pe ușă. N-are nevoie să se uite în geantă, știe pe dinafară ce are în ea. Ochelarii îi fac ochii să pară mai mici, două puncte negre în spatele lentilelor. Nu-ți poți da seama niciodată ce gândește.

Se uită pe fereastră. Merg peste ape pe poduri înalte, trenul gonește, florile din șanțul de-a lungul șinelor se contopesc într-un singur brâu albastru. Au ieșit din oraș, trec pe lângă suburbii, apoi pe lângă gospodării și câmpuri înverzite. Merge cu spatele, vede oameni trecând în viteză și micșorându-se în capătul trenului, viețile lor ca niște mici puncte se dizolvă în ogoare. Apoi trenul încetinește și oprește. În difuzoare, o voce anunță că bucata de cale ferată din fața lor funcționează pe o singură linie și că trebuie să aștepte să treacă